

Chtěl bych být co nejobektivnější, proto bych můj názor na celou věc shrnul do těchto 3 bodů:

1.

Církev hlavně ta část, které se říká hierarchická, si to právem zaslouží. Po celá staletí zde hrála roli mocné vychovatelky a morální vládyně. Celá desetiletí sexuální zneužívání kněžími, řeholníky a řeholnicemi zatajovala, tutlala, schovávala pod koberec, k žádným zásadním konsekvencím v případě zneužití nedošlo. Před 15 lety, kdy proniklo na veřejnost zneužívání vídeňským kardinálem Groerem, nikoho z tehdejší hierarchie, včetně samotného Groera ani nenapadlo se přiznat, nebo udělat důsledné kroky. Teď vidíme obrovský posun vpřed – jestli se to však vůbec dá pokrokem nazvat – v Irsku byli suspendováni 4 biskupové, v Argentině byl dokonce odsouzen do vězení biskup, protože zneužívání kněžími ve své diecézi tutlali, anebo se dokonce na něm sami podíleli. V Německu odstupují opati a představení klášterů, kněží jsou suspendováni a hlavně, oni všichni se teď veřejně ke svým činům přiznávají – před 15 lety tento fenomén ještě v církvi neexistoval!

V této souvislosti bych rád zacitoval známou irskou zpěvačku Sinead O'Connor. Před několika lety ji irská církev chválila za to, jak hezky nazpívala některé biblické žalmy. Po skandálech, které v Irsku propukly a po snaze je zatajit, řekla tato kritická slova: „Jsem přesvědčená, že kdyby dnes přišel Kristus na svět, šel by podpálit Vatikán a já budu první, kdo mu v tom bude pomáhat...!“

2.

Přes to všechno bych rád, abychom zůstali na půdě reality a nepřikláněli se na stranu těch senzacechtivých novinářů, kteří teď církev prezentují v tom nejčernějším světle. To, co

dnes církev prožívá, je fenomén vyskytující se u jakékoliv institucionalizované organizace, nejen církevní, ale i světské. Čím větší a čím starší ta instituce je, čím déle jede ve vyjetých kolejích, tím větší riziko skluzů, chyb, skrytých problémů a utajovaných konfliktů proniká z těch institucí na veřejnost. Celosvětová finančně-ekonomická krize – v tom se shodují všichni experti – je vlastně **krizí úpadku morálky**. Podobná krize teď naplno propukla v církvi. Přesto, prosím, nezapomínejme na historická fakta a neukvapujme se v příliš kritických úsudcích: sexuální zneužívání je projevem méně než 1 procenta věřících – v podstatě se jedná jen o klérus. Je známé pořekadlo: „Vodu kážou - víno pijí...“. Smutné však na tomto faktu je, že za toto 1 % kněží a řeholníků nese teď odpovědnost celá církev. Církev měla v minulosti zásluhy, které jí žádný soudný člověk nemůže upřít: podílela se na vývoji v oblasti sociálního systému, nemocnic, charitativních aktivit, vývoji školství, svůj obrovský podíl měla na vývoji právně-funkčního systému jako nosného pilíře státu. První firmy a závody, které ekonomicky skvěle fungovaly a daly zrod pozdějším firmám a velkokoncernům byly kdysi kláštery, církev sehrála nesmírně důležitou roli při vývoji demokracie a ve výčtu zásluh bych mohl velice dlouze pokračovat dál.

3.

Ve čtvrtek, 11.3 jsem poslouchal kardinála Schönborna, kterého si vážím nejen jako vzdělaného teologa, ale i duchovní osobnosti V katedrále sv. Štěpána pronesl tato slova: „Musíme se podívat pravdě do očí. Bude to velice bolestný proces, kterým musíme projít. Jestli však věříme slovům Krista, že pravda nás osvobodí, musíme tímto očistným procesem projít a začít od začátku. Jedině tak můžeme vrátit církvi její věrohodnost v hlásání Evangelia...“
V pátek, 12. 3. měl kardinál Schönborn krátkou tiskovou konferenci v rakouské televizi. I zde promluvil velice silnými a jasnými slovy: "Všichni nás dnes pokládají za pokrytce. Právem, protože to, co se dělo, jsou hrozné činy. Zatajovat

je, je zbabělé a je to zároveň nedůstojné křesťanského chování. Jestli nechceme být tímto slovem nadále označováni, musíme říkat pravdu a udělat nápravu..."

A k tomu dodám svůj komentář: Anselm Grün, benediktinský mnich z Německa, autor mnoha knih, které jsou publikovány i v českém jazyce, napsal asi před 20 lety nádhernou knihu : „Spiritualität von unten“ – spiritualita z dola“. Hlavní myšlenka té knihy zní: ne křesťanství, které nám je diktováno zhůry, ale to, které pramení z našich slabostí, poklesků a z našeho nitra v touze být lepšími lidmi – má skutečný smysl.

Evangelium Kristovo považuji za jednu z nejkrásnějších a nejhodnotnějších knih. Obsahuje rady pro život, které jsou již skoro 2000 let overěny praxí miliónů lidí. Žádná jiná instituce na světě ho nešířila tolik, jako právě katolická církev. Pro lásku k Evangeliu chci být optimistou a i já chci začít dělat vše pro to, aby se z tohoto marastu, do kterého církev teď upadla, co nejdřív dostala ven...

Peter Žaloudek, Vídeň 16.3.2010